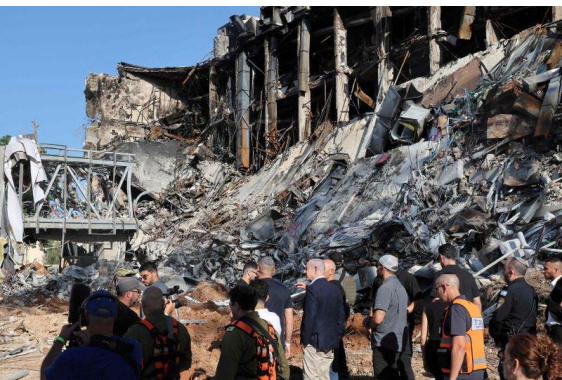

इजरायल-इरान युद्धमा अमेरिकी सक्रियताले थप तनाव बढ्ने चिन्ता

एजेन्सी । इजरायल र इरानबीच गत हप्तादेखि युद्ध जारी छ। दुई देशको युद्धमा अमेरिकी संलग्नता सँगै विश्वको चासो भन्नु बढेको छ। अमेरिकाले सबैभन्दा सुरक्षित फोर्दोसहितका इरानको मुख्य परमाणु अड्डाहरूमा आक्रमण गरी उसलाई अस्थिर बनाइएको अन्तरराष्ट्रिय संचारमाध्यमहरूले उल्लेख गरेका छन्। राष्ट्रपति डोनाल्ड ट्रम्पले इरानको भूमिगत फोर्दो परमाणु अड्डामा भारी विशाल अर्डेन्स पेनिट्रेटर बम (१३,६०० किलोग्राम) खसाल्ने अनुमति दिएसँगै नतान्ज र इस्फहानलाई पनि निशाना बनाइएको छ। ट्रम्पले तीनवटै परमाणु अड्डा पूर्ण नष्ट भएको घोषणा गर्दै इरानले जवाफी कारवाही गरे अत्यधिक शक्तिशाली आक्रमण गरिने चेतावनीसमेत दिएका छन्। इरानका सर्वोच्च नेता आयतुल्लाह अली खामेनीले यसअघि नै अमेरिकालाई युद्धमा संलग्न भए उसले अप्रगुणीय क्षति बेहोर्नुपर्ने र इरानले सबै विकल्पमा विचार गर्ने चेतावनी दिइसकेको छन्। रिभोलुसनरी गार्डस्ले अमेरिकी आक्रमणपछि बक्तव्य जारी गर्दै 'अमेरिका आफ्नो कर्मप्रति पछुताउनेछ', भनेको छ। उसले सहजै आक्रमण गर्न सकिने अड्डाहरूको सूची पनि जारी गरेको छ। इरान, बहराईन, कतार, संयुक्त अरब इमिरेट्स(युएई), साउदी अरब, कुवेत, जोर्डन र सिरियामा अमेरिकी सैन्य अड्डा छन्। कतारमा विशाल अल उदैद एयर बेस र बहराइनको नौ सैनिक अड्डासहित ती सबै इरानको ब्यालेस्टिक मिसाइलको रन्जमा छन्। इरानले शीर्ष कमाण्डर कासिम सुलेमानीको हत्याको बदला लिनका लागि इराकस्थित अमेरिकी सेनाको अड्डा अल असद एयर बेसमा आक्रमण गरेको थियो। इरानका राजनेता र सैन्य अधिकारीले केही वर्षदेखि होर्मुज स्ट्रेट बन्द गर्ने धम्की दिँदै आएका छन्। इरानको पश्चिममा मुलुकहरूसँगको तनाव बढ्दा होर्मुज बन्द दोहोर्‍याउने गरेको छ। फारसको खाडी र ओमानको खाडीबीच अवस्थित होर्मुज

स्ट्रेट एउटा संकीर्ण समुद्री मार्ग हो। विश्वमा दुवामा हुने कुल तेलको पाँचौ हिस्सा यही मार्ग भएर जान्छ। होर्मुज बन्द गरिए यसको सिधा असर विश्वको तेल बजार र अमेरिकाको अर्थव्यवस्थामा पर्ने कट्टरपन्थीहरूको तर्क छ। इजरायलसँगको युद्ध र अमेरिकी हस्तक्षेपपछि इरानका लागि लडाकुहरूको समूह अप्ठ्यारो समयमा काम लामै मित्र सावित हुनसक्छन्। यिनीहरूले साथमा मिलेर अमेरिकी अड्डाहरू र आपूर्तिका बाटामा सार्ने आक्रमण गरे पनि अमेरिकाका लागि चिन्ताको विषय बन्ने विश्लेषकहरू बताउँछन्। इजरायलसँग २०२३ अक्टोबरदेखि २०२४ नोभेम्बरसम्म भएको लडाइँमा हिजबुल्लाह कमाजोर भइसकेको छ। उसले इरानी सेनालाई प्रत्यक्षरूपमा मद्दत गर्ने कुनै वाचा गरेको छैन। हिजबुल्लाहमाथि हतियार छाडेर देशको पुन:निर्माण र आर्थिक संकट सुल्काउने कार्यमा सहयोग गर्न लेवाना सरकार र मिडियाको दबाब छ। यमनको हुथी विद्रोहीले पनि यो युद्धका क्रममा इजरायलमाथि आक्रमणमा कुनै प्रगति गरेको देखिँदैन। यद्यपि अमेरिकाको ताजा आक्रमणअघि र पछि उसले लाल सागरमा अमेरिकी जहाजलाई निशाना बनाउने चेतावनी दिएको थियो। इराकले पनि अहिलेसम्म अमेरिकालाई चेतावनी दिएर नै इरानको समर्थन गरेको छ। इरानका

सहयोगी बशर अल असदको सत्ता ढलेपछि सिरियामा पनि दमास्कस सरकार र प्रोक्सी (सहयोगी) गुटहरूबाट समर्थन कम हुने संकेत देखिएको अन्तर्राष्ट्रिय संचारमाध्यमहरूले जनाएका छन्। इरानले पहिलो दिन इजरायलविरुद्ध १५० क्षेप्यास्त्र हानेको थियो। अहिले भने घटाएर प्रतिदिन ३० क्षेप्यास्त्र खसालेको छ। इजरायलको आक्रमणको एक हप्तापछि अमेरिकाले इरानमाथि आक्रमण गरेको छ। इजरायलले इरानको परमाणु र ब्यालेस्टिक मिसाइल कार्यक्रमबाट उत्पन्न हुने अस्तित्वसम्बन्धी खतराको अन्त्य गर्ने उद्देश्य रहेको बताएको छ। इरानको स्वास्थ्य मन्त्रालयका अनुसार अहिलेसम्मको युद्धमा आफ्ना ४३० जना मारिएको बताएको छ। मानवअधिकारवादी संगठनले भने मर्नेको संख्या दोब्बर रहेको बताएको छ। इरानले क्षेप्यास्त्र प्रहार गरी इजरायलमाथि जवाफी कारवाही गरेको छ, जसमा २४ जना मारिएका इजरायलको भनाई छ। इरान सरकारले आम-नागरिकका लागि इन्टरनेट सेवामा प्रतिबन्ध लगाएको छ। अमेरिकी हस्तक्षेपसँगै पश्चिम एसियामा तनाव गहिर्दै गएको विश्लेषकहरू बताउँछन्। अमेरिकी सैन्य कारवाहीसँगै इजरायल-इरान टकराव थप बढ्ने खतरासँगै मुस्लिम र अरब देशहरूको कडा प्रतिक्रियासमेत आइरहेको छ। साउदी अरबलगायतका कयौँ देशहरूले यसलाई अन्तर्राष्ट्रिय कानुनको उल्लंघन र क्षेत्रीय स्थिरतालाई लिएर गम्भीर खतरा भनेका छन्। धेरै जसो देशहरूले अमेरिकी आक्रमणको आलोचना गर्दै तुरुन्त तनाव कम

गर्ने र कूटनीतिक संवाद बहाल गर्दै अन्तर्राष्ट्रिय नियमको पालना गर्न माग गरेका छन्। साउदी अरबले निकै संवेदनशील समयमा संकटको राजनीतिक समाधान निकालेर युद्धग्रस्त क्षेत्रमा सुरक्षा र स्थिरता हासिल गर्नका लागि नयाँ अध्याय सुरु गर्न आफ्ना प्रयासहरू तीव्र पार्ने अन्तर्राष्ट्रिय समुदायलाई अपिल गरेको छ। कतारले इरानी परमाणु अड्डामा अमेरिकी आक्रमणका कारण स्थिति थप बिग्रने जोखिम बढेको भन्दै क्षेत्रीय तनावलाई लिएर गम्भीर चिन्ता व्यक्त गरेको छ। उसले सबै सैन्य अभियानलाई तत्काल रोक्न अपिल गरेको छ। ओमानले इरानभित्र अमेरिकी हवाई आक्रमण गैर-कानुनी भन्दै कडा निन्दा गरेको छ। उसले यसलाई अन्तर्राष्ट्रिय कानून र संयुक्त राष्ट्रसंघीय चार्टरको सिधा उल्लंघन भन्दै सबै पक्षलाई स्थिति शान्त गर्न अपिल गरेको छ। इराकले पनि अमेरिकी आक्रमणको निन्दा गर्दै यसलाई मध्यपूर्वको शान्ति र सुरक्षाका लागि गम्भीर खतरा भनेको छ। इराकले यस्ता आक्रमणबाट पूरै क्षेत्रको स्थिरतामा असर गर्ने बताएको छ। इजिप्ट र लेबनानले पनि अमेरिकी आक्रमणपछि क्षेत्रमा अराजकता र तनाव बढ्ने खतरा पैदा भएको भन्दै वर्तमान अवस्थामा सैन्य समाधान नभएर राजनीतिक समाधान र कूटनीतिक वार्तामार्फत संकटबाट बाहिर निस्कने उपाय खोज्नुपर्नेमा जोड दिएका छन्। तर इरानले कूटनीतिक बाटो बन्द भएको बताएको छ। इरानी विदेशमन्त्री अब्बास अरागँचीले कूटनीतिक मार्ग पहिले इजरायलले बन्द गरेको र फेरि अमेरिकाले त्यसलाई ध्वस्त पारिदिएको बताएका छन्। इरानको परमाणु कार्यक्रमको मुद्दामा अमेरिका र इरानबीच वर्षौंपछि फेरि वार्ता सुरु भएको थियो। गत हप्ता अमेरिका र इरानबीच परमाणु सम्झौतालाई लिएर छैटौँ चरणको वार्ता हुने तय भएको थियो तर इजरायली आक्रमणका कारण वार्ता अगाडि बढ्न सकेन।

गर्मा मल्टिपल प्रपोज प्रा.लि. र गर्मा एक्पोट ,इम्पोट प्रा.लि.का सञ्चालक श्याम श्रीवास्तवले कोषको रकम वृद्धिका लागि २१ हजार

सो रकम प्रदान गरेका हुन् । बिर्तामोड उद्योग वाणिज्य संघमा आयोजित कार्यक्रमका बीच श्रीवास्तवले उक्त रकम प्रदान गर्दै आफ्नो वैवाहिक वर्षगांठमा समेत ३० हजार रूपैयाँ प्रदान गर्ने घोषणा गरे । कार्यक्रममा संघका वरिष्ठ उपाध्यक्ष राजकुमार घिमिरे राजु, उद्योग उपाध्यक्ष विशाल थापा , सचिव राजकुमार शाह ,पुकार बराल , युनिकम नेपालका अध्यक्ष गजेन्द्र पौडेल लगायतको सहभागिता रहेको थियो। कार्यक्रमको संचालन संघका उपाध्यक्ष जीवन खड्काले गरेका थिए ।

एकल महिला दिवसको अवसरमा विविध कार्यक्रम

भद्रपुर(प्रस) । मानव अधिकारका कार्यक्रम सम्पन्न गरेको छ ।

लागि महिला एकल महिला भापाले १५ औँ अन्तर्राष्ट्रिय एकल महिला

स्थापना दिवसको अवसरमा एकल महिलाको छहारी चन्द्रगढीमा

कार्यक्रम आयोजना गरिएको थियो । मानव अधिकारका लागि महिला एकल महिला भापाकी अध्यक्ष रेखा अधिकारीको अध्यक्षता तथा धरेलु तथा साना उद्योग कार्यालय भापाकी प्रमुख पुष्पलता उप्रेतीको प्रमुख आतिथ्यमा सम्पन्न कार्यक्रममा गुरुकुल वेद विद्याश्रम भद्रपुरकी अध्यक्ष शान्ता बराल, सामाजिक व्यक्तित्व देवेन्द्र गौतम लगायतले मन्तव्य राख्दै एकल महिलाप्रति सामाजिक दृष्टिकोण समायानुकूल बदलिनु पर्ने धारणा राखेका थिए । कार्यक्रममा अग्रज एकल महिलालाई सम्मान गरिएको थियो ।

दिवसको अवसर पारेर विविध उत्कृष्ट महिला सम्मानसहित प्रवचन

भापामा जुनियर जेसीजले लागूऔषधविरुद्ध साइकल र्याली गर्ने

बिर्तामोड(प्रस) । वीरता जुनियर जेसीज बिर्तामोड, भद्रपुर जुनियर जेसीज र धुलाबारी जुनियर जेसीजको संयुक्त आयोजनामा लागूऔषधविरुद्ध कोरा साइक्लिङ हुने भएको छ। गत असार ३ गते धुलाबारीस्थित पासाङल्हामू जेसीज प्रतिष्ठानमा वीरता जुनियर जेसीजका अध्यक्ष अस्मित गोसाई , भद्रपुर जुनियर जेसीजका अध्यक्ष सनम शाशंकर, धुलाबारी जुनियर जेसीजका अध्यक्ष सुजित ढुंगानाको अध्यक्षतामा बसेको संयुक्त बैठकले सो निर्णय गरेको हो। यही असार १७ र १८ गते “सामाजिक

अध्यक्ष गोसाईले बताए। कोरा साइक्लिङअन्तर्गत भापाका तीन वटा जुनियर जेसीजको आयोजनामा लागू औषधविरुद्ध साइकल र्याली, वृक्षारोपण , खाद्यान्न तथा शैक्षिक सामग्री वितरण, पर्यटन प्रबर्द्धन एवं तालिमलगायतका कार्यक्रम गरिने उनले बताए। काँकडभिट्टा नाकामा देखिएको बढ्दो लागूऔषध दुर्व्यसन न्यूनीकरण गर्नका लागि काँकडभिट्टादेखि निन्दा सिरानसम्म लागूऔषधविरुद्धको साइकल र्याली निकालिने भएको बताउँदै उनले यो कार्यक्रमले बढ्

दो लागूऔषध दुर्व्यसनविरुद्ध सकारात्मक सन्देश दिने जनाए। कोरा साइक्लिङमा सहभागीहरूले साइकल र सवारीसाधनमा लागूऔषध विरुद्धका नारासहित यात्रा गर्दै निन्दा सिरानबाट थप दुई घण्टा ट्रेकिङ गर्दै स्थानीय प्राथमिक विद्यालयसम्म पुगेर त्यहाँ वृक्षारोपण गरी विद्यार्थीहरूलाई स्टेशनरी वितरण गरिने भद्रपुर जुनियर जेसीजका अध्यक्ष सनम शाशंकरले बताए । कार्यक्रमको दोस्रो दिन अति विपन्न समुदायलाई खाद्यान्न वितरण गरिने उनले बताए । धुलाबारी जुनियर जेसीजका अध्यक्ष सुजित ढुंगानाले आफूहरूको यस अभियानले युवालाई सकारात्मक क्रियाकलापतर्फ उन्मुख गराउने, लागूपदार्थ दुर्व्यसनबाट जोगाउने र समाजमा सहकार्य, सद्भाव र मानवताको सन्देश फैलाउने बताए। कार्यक्रमको संयोजकहरूमा वीरता जुनियर जेसीजका सञ्चार संयोजक सुमिस कार्की , भद्रपुर जुनियर जेसीजका कानूनी सल्लाहकार प्रतिक लम्साल, धुलाबारी जुनियर जेसीजका अतिर गौतम रहेका छन्।

साधनका तिनका पार्टपुर्जा, फलफूल, प्लाष्टिकका कच्चा पदार्थ, फलाम तथा फलामका सामग्रीहरू यो नाका भएर आयात हुने गरेका छन् । नेपालमा उत्पादन भएका अलैंची , फलामे पाता, चिया, प्लाइउड, कुकुर वा विरालो खाना,अग्निसो, भेनियर सीट, मोलासिस,सिमेट क्लिक्कर अदुवा सुठो निर्यात हुने गरेको छ । चालु आवको एघार महिनामा (डिजल, पेट्रोल मिटरले एलपिजी ग्यास) लगायतका पेट्रोलियम पदार्थ आयात गर्नका लागि १६

अर्ब १९ करोड १५ लाख १८ हजार रूपैयाँ खर्चिएको छ । आयातबाट प्राप्त कूल राजस्वमा मुख्य १० वस्तुबाट प्राप्त राजस्वको योगदानमा पेट्रोलियम पदार्थको हिस्सा भने ६० दशमलव ५५ प्रतिशत रहेको छ । २ अर्ब ५४ करोड ९१ लाख ६ हजार रूपैयाँ बराबरको तरकारी आयात भएको छ ।

पूर्वी नेपालको मुख्य प्रवेशद्वारका रुपमा विक्रम संम्वत् २०१३ (इ.सं. १९५६) सालमा स्थापित मेची भन्सार कार्यालय नेपालकै ठूला भन्सार

इरानमा रहेका १६ नेपाली नागरिकमध्ये ५ जना जेलमा

भापा(प्रस) । सरकारले इजरायलसँग युद्धमा रहेको देश इरानमा १६ नेपाली रहेको जनाएको छ । सोमबार प्रतिनिधिसभा बैठकमा आगामी आर्थिक वर्षको बजेटबारे सासदहरूले उठाएको प्रश्नमा जवाफ दिने क्रममा परराष्ट्रमन्त्री डा.आरजु राणा देउवाले इरानमा १६ जना नेपाली रहेको जानकारी दिएकी हुन् ।

‘इरानमा १६ नेपाली रहनुभएको छ । ११ जना मसाद भन्ने स्थानमा हुनुहुन्छ । ५ जना भने गैरकानुनी रूपमा गएकाले इरानको जेलमा हुनुहुन्छ,’ राणाले भनिन् । उनले मंगलबार भारतीय विमानमा ११ जना भारतसम्म आइपुग्ने

जानकारी समेत संसदलाई दिइन् । भारतले आफ्ना नागरिकलाई उद्धार गर्दा नेपालीलाई पनि उद्धार गरिदिने बताएकाले सरकारले सहमति जनाएको उनको भनाइ छ ।

११ जनामध्ये एक जनाको ट्राभल डकुमेन्ट नभएकाले बनाउन प्रक्रिया सुरु भएको सो क्रममा परराष्ट्र मन्त्री डा. राणाले जानकारी दिइन् ।

यसैगरी ५ जना नेपाली नागरिक गैरकानुनी रूपमा त्यहाँको जेलमा रहेकाले यही अवस्थामा कसरी छुटाउन सकिन्छ भनेर पहल भइरहेको उनको भनाइ छ ।

कार्यालयहरूमध्ये एक महत्वपूर्ण कार्यालयको रूपमा परिचित छ । मुख्य भन्सार कार्यालयहरू विरागञ्ज, भैरहवा, सुख्खा बन्दरगाह, विराटनगर, रसुवा, त्रिभुवन विमानस्थल, नेपालगञ्ज, र तातोपानीपछि राजस्व संकलनको आधारमा नवौँ स्थानमा रहेको छ ।

यस भन्सार कार्यालयबाट भारत, चीन, बंगलादेश, भुटान लगायतका तेस्रो मुलुकहरूबाट समेत मालवस्तु पैठारी र निकासी गरिँदै आएको छ ।

सम्पादकीय

सभामुख पदको गरिमा

राष्ट्रपति, उपराष्ट्रपति, प्रधानमन्त्री र प्रधानन्यायाधीशलाई थप विशिष्ट पदाधिकारीका रूपमा संविधानले राखेको छ। लोकतान्त्रिक मुलुकमा सन्तुलन र नियन्त्रणका निम्ति यी पदाधिकारीलाई विशिष्ट व्यक्तिका रूपमा सम्मान गर्नुमा तिनलाई दिइएको जिम्मेवारी पनि हो। पदाधिकीको सुरुमा यिनले पद तथा गोपनीयताको सपथ लिँदै गर्दा सत्य र निष्पक्षताका निम्ति प्रतीक्षा गरेका हुन्छन्। यी पदाधिकारीको काम पक्षपातपूर्ण हुँदैन भन्ने विश्वास राखिएको हुन्छ।

तथापि, बेलाबेला तिनका बारे प्रश्न उठिरहेका हुन्छन्। सकेसम्म यस्ता प्रश्न नउठ्न भन्नेमा विशिष्टहरूको ध्यान जानुपर्छ। राज्यले दिएको मानसम्मान र जिम्मेवारीभन्दा ठूलो अरु कुनै पक्ष हुन सक्दैन जसमा उनीहरूले आफूलाई विमुख राख्नु परेो। प्रतिनिधिसभाको आइतबारको बैठकमा स्वतन्त्र सांसद डा. अमरेशकुमार सिंहले सभामुख देवराज घिमिरेमाथि जुन प्रश्न गरेका छन्, त्यसलाई बेवास्ता गर्न मिल्दैन। प्रतिनिधिसभाका सभामुख र राष्ट्रियसभाका अध्यक्षको भूमिकाले राजनीतिक गतिशीलतालाई मात्र मार्गदर्शन गर्दैन कतिपय अवस्थामा तिनको भूमिकाले प्रक्रियालाई अवरुद्ध गर्ने खतरासमेत रहन्छ। संसदका यी विशिष्ट पदाधिकारीको निर्वाचनलगत्तै आफ्नो मातृदलसँगको भूमिकाबाट आफूलाई अलग्याउने गरिएको छ। यसरी अलग्गिनुको अर्थ संसदमा आफूले निर्वाह गर्ने भूमिकाप्रति सबैलाई अश्वस्त तुल्याउन सकिन्छ भन्ने नै हो।

सभामुख देवराज घिमिरे सत्तारुढ दल नेकपा (एमाले)बाट सांसदमा निर्वाचित भएका हुन्। उनी सभामुख भएपछि पार्टी परित्याग गरेको भनिएको छ। तर, सांसद सिंहले विनियोजन विधेयकमाथिको छलफलका क्रममा सभामुख घिमिरेलाई प्रस्टैसँग 'तपाईंले दलीय हिसाबले दिएको निर्देशन हामी मान्दैनौं' भनेका छन्। घिमिरेमा यति नैतिक अधिकार हुनुपर्‍यो कि आवश्यकता पर्दा कुनै पनि सांसदलाई सभाबाट बाहिर निकाल्न सक्न्। सभामुखमा यो नैतिक अधिकार छैन भन्ने चुनौतीपूर्ण आवाज आउन थालेपछि आफ्नो भूमिकाबारे सोच्नु आवश्यक हुन्छ। 'सभामुख संसदको हो, एमालेको हैन,' सांसद सिंहले भनेका छन्, 'तपाईंलाई सभामुख किन मान्ने? तपाईं त एमालेको कार्यकर्ता जस्तो हुनुहुन्छ। बजेट पनि नजान्ने, बोल्न पनि नपाउने? हामी पनि जनताबाटै चुनिएर आएको हो। तपाईंको दयामायाले आएको हैन।'

२०१५ सालको निर्वाचनपछि सभामुखको भूमिकामा पुगेपछि सन्तनेताका रूपमा चिनिएका कृष्णप्रसाद भट्टराईको भूमिकालाई मानकका रूपमा लिईन्छ। त्यो संसद् लामो चल्न पाएन। सभामुखको भूमिका कस्तो हुन्छ भन्ने थाहा पाउन २०४८ सालपछिको संसद् लाई हेर्नुपर्ने हुन्छ। तत्कालीन सभामुख दमननाथ हुंताला सभामुख भएका बेला संसदले जति गरिमापूर्ण भूमिका निर्वाह गर्‍यो, त्यो क्रमशः कमजोर हुँदै गएको देखिन्छ। तैपनि तारानाथ रानाभाट, रामचन्द्र पौडेल (वर्तमान राष्ट्रपति), सुवासचन्द्र नेम्वाङ (स्वर्गाय) को भूमिकाको कुनै न कुनै रूपमा हाम्रो संसदा छाप परेको छ। तर, पछिल्ला दिनमा सभामुखको भूमिकालाई निष्क्रिय बनाउनमा सरकार प्रमुखहरूको भूमिका पनि रहेको छ। सभामुख पदको गरिमा बढाउने गरी प्रधानमन्त्रीहरूले भूमिका खेलेका छैनन्। अझ कतिपय अवस्थामा संसद्भन्दा बाहिर राजनीतिक गतिविधि गरेर प्रमुख दलले त्यसको भूमिकालाई कमजोर तुल्याउने काम गरेका छन्।

• रामजी दाहाल

लोकतन्त्रिक व्यवस्थालाई संसारकै उत्कृष्ट शासनव्यवस्था मानिन्छ । यस्तो व्यवस्थामा प्रमुख अवयवका रूपमा रहेका राजनीतिक दलहरू नै आर्थिक समृद्धि र विकासका सूत्रधारका रूपमा रहेका हुन्छन् । त्यसैले नागरिकका आवाजलाई बुल्दन्द गरी लोकतान्त्रिक शासनव्यवस्था सफल बनाउने मुख्य दायित्व दलहरूकै हातमा हुन्छ । त्यसैले दलहरूले चुनावी घोषणापत्र, नीति र कार्यक्रमामार्फत जनताका आवाजलाई सम्बोधन गर्ने गरेका छन् र हरेक दलले आफ्ना नीति र कार्यक्रमलाई आवाधिक निवाचनमार्फत अनुमोदन गराउने गर्छन् । लोकतन्त्रमा जनताबाट अनुमोदित भएको दलले सरकार बनाउने म्यान्डेट पाउँछ तर त्यसको पहिलो सर्त स्वच्छ, निष्पक्ष र पारदर्शी निर्वाचन हो । यो काममा सरकार र दलहरू नैतिक हिसाबले बढी जिम्मेवार हुन्छन् । दलहरूलाई जिम्मेवार र पारदर्शी बनाउन संविधान र कानुनले निर्देशन गरेको हुन्छ ।

नेपालको सन्दर्भमा कुरा गर्दा राजनीतिक दलहरूको इतिहास त्यति लामो छैन । पृथ्वीनारायण शाहको पालादेखि शाह वंशीय शासन व्यवस्था सुरु भए पनि राजनीतिक दलको विकास धेरै पछि मात्र भएको हो । राणा शासन विरोधी आन्दोलनकै क्रममा विसं १९९३ मा प्रजा परिषदपछि नेपाली राष्ट्रिय काग्रेस, नेपाली काग्रेस, नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी र गोर्खा परिषद्बाट राजनीतिक दलको विकास भए पनि तिनले मान्यता पाइसकेका थिएनन् । नेपालको अन्तरिम शासन विधान, २००७ पछि बल्ल दलहरूले वैधानिक मान्यता पाएका हुन् । जस अनुसार विसं २०१५ को पहिलो संसदीय निर्वाचनमा राजनीतिक दलले भाग लिएका हुन् । निर्वाचनपछि जारी नेपाल अधिराज्यको संविधान, २०१५ पछि निर्वाचन

आयोगमा दल दर्ता हुनुपर्ने अनिवार्य व्यवस्था गरियो तर विसं २०१७ बिपी कोइरालाको निर्वाचित सरकारलाई जबर्जस्ती हटाई शासन सत्ता आफूले लिएर राजा महेन्द्रले पञ्चायती व्यवस्था घोषणा गरी दलहरूमाथि प्रतिबन्ध लगाएवैगै दलहरूको अस्तित्व समाप्त भयो । तर पनि दल प्रजातन्त्र पुनर्बहालीका लागि सङ्घर्ष गरिरहे । विसं २०४६ को परिवर्तनपछि जारी नेपाल अधिराज्यको संविधान, २०४७ मा दल दर्ता गर्न पाउने हकलाई मौलिक हकको रूपमा व्यवस्था गरियो ।

राजनीतिक दलहरूका सन्दर्भमा कुरा गर्दा निर्वाचनमा हुने अस्वस्थ प्रतिस्पर्धा, आर्थिक अपारदर्शिता तथा विधान र घोषणापत्रको खिलामा हुने निर्णयले दल र तिनका नेतामाथि प्रश्न उठ्ने गरेको छ । यसले राजनीतिक दलसम्बन्धी विद्यमान ऐन कानुनमा सुधारको खाँचो देखाउँछ । यसैलाई ध्यानमा राखी निर्वाचन आयोगले तयार पारेको राजनीतिक दलसम्बन्धी ऐन, २०७३ लाई संशोधन गर्न बनेको विधेयकको मसौदा गृह मन्त्रालयमा पुगेको छ । आयोगले विधेयकको मसौदाबारे लिखित सुझाव पेस गर्न २०८१ चैत ७ मा दलहरूलाई १५ दिनको समय दिएको थियो । सोही अनुसार एमाले, माओवादी केन्द्र, एकीकृत समाजवादीलगायतका दलले आयोगमा सुझाव पेस गरेका छन् ।

आयोगको मसौदामा राष्ट्रिय दलको मान्यता पाउन दलले प्रतिनिधि सभाको निर्वाचनमा समानुपातिक निर्वाचन प्रणालीतर्फ खसेको सदर मतको कम्तीमा तीन प्रतिशत मत, प्रतिनिधि सभाको निर्वाचनमा पहिलो हुने निर्वाचित हुने निर्वाचन प्रणालीतर्फ कम्तीमा ७० प्रतिशत सिटमा उम्मेदवारी दिएको र तीन प्रदेशमा कम्तीमा एक एक सिट प्राप्त गरेको हुनुपर्ने, राष्ट्रको विविधता देखिने गरी समानुपातिक समावेशी भएको देखिने गरी केन्द्रमा केन्द्रीय समिति, प्रत्येक प्रदेशमा प्रदेश समिति, प्रत्येक जिल्लामा जिल्ला समिति र कम्तीमा ८० प्रतिशत स्थानीय तहमा स्थानीय समिति रहेको दल हुनुपर्ने जस्ता सर्त पूरा गर्नुपर्ने प्रस्ताव गरिएको छ । आयोगको यस्तो प्रस्तावले दलहरूमाथि कार्यकर्तामाझ पुनका लागि दबाब सिर्जना गर्ने अपेक्षा गरिएको

छ ।

पछिल्लो समय नागरिकस्तरबाट दलको उम्मेदवार हुन योग्यता तोक्नुपर्ने दबाब छ । त्यस कारण केन्द्रीय समिति, प्रदेश समिति तथा स्थानीय समितिका पदाधिकारीका लागि मापदण्ड तोक्नु पर्छ । अर्कातिर सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय तहबाट निर्वाचित हुन पूरा गर्नुपर्ने न्यूनतम शैक्षिक योग्यता किन पनि राख्नु पर्छ भन्ने निर्वाचित जनप्रतिनिधिले पदीय मर्यादाको ख्याल नगरी जथाभावी दिएका अभिव्यक्तिले निर्वाचन पद्धतिप्रति नै जनस्तरमा वितुषा बढेको छ । शैक्षिक योग्यता तोक्दा कम्तीमा जनप्रतिनिधिले पदीय मर्यादाको ख्याल गलान् भन्ने अपेक्षा गर्न सकिन्छ । यसका साथै, आयोगमा दर्ता भएका सबै दलका केन्द्रीय कार्यसमितिका पदाधिकारीको सम्पति विवरण सार्वजनिक गर्ने व्यवस्था मिलाउनु पर्छ । यति मात्र होइन, निर्वाचनको मुखैमा दल छाडेर अर्को दलमा प्रवेश गरी टिकट लिने प्रवृति हटाउन कुनै पनि तहको निर्वाचनमा कुनै पनि दलको तर्फबाट उम्मेदवार बन्नका लागि कम्तीमा एक वर्षदेखि पार्टीको साधारण सदस्य रहने अनिवार्य व्यवस्था गर्नु पर्छ । यसो गर्न सकिएमा स्वार्थका लागि दल परित्याग गर्ने खेल अन्त्य हुने मात्र होइन, घात अन्तरघातको राजनीति पनि मत्थर हुने छ ।

राज्यकोषबाट आर्थिक सहयोग

लोकतान्त्रिक शासन व्यवस्था भएका मुलुकमा राजनीतिक दललाई लोकतान्त्रिक व्यवस्थाको खम्बा मानिन्छ । त्यसैले कुनै पनि मुलुकका राजनीतिक दल जति लोकतान्त्रिक, समावेशी र पारदर्शी छन्, त्यहाँको राजनीतिक जीवन पनि त्यतिकै लोकतान्त्रिक, समावेशी र पारदर्शी हुन्छ भन्ने विश्वास गरिन्छ । पछिल्लो समय राजनीतिक दलका नेताहरूले खास गरी उद्योगी र व्यापारीबाट दल सञ्चालनका लागि लिने गरेका चन्दा तथा आर्थिक सहयोग अत्यन्त चर्चा र चासोको विषय बनेको छ । यस्तो चर्चा विशेष गरी निर्वाचनका समयमा ज्यादा मात्रामा हुने गरेको पाइन्छ ।

अहिले दक्षिण एसियाको मात्र कुरा होइन, संसारभर नै राजनीतिक क्षेत्रमा अदृश्य रूपले, झोत नबुलेका, गैरकानुनी रकमको प्रयोग भएको चर्चा छ । त्यसबारे बेला बेलामा टीकाटिप्पणी हुने गरेका पनि छन् । यसबाट नेपाली राजनीति अछुतो छ भन्न सकिँदैन । किनकि नेपालमा पनि राजनीतिक दलहरूलाई मोटो रकम दिएर लाभको पद प्राप्त गरेका खबर बेलाबखत सुन्नुमा आएकै हुन् । आर्थिक पारदर्शितामा चुकेका यी र यस्तै अन्य गतिविधिका कारण राजनीतिक दल र तिनका नेताहरूप्रति सिङ्गो समाजको नजर बदलिएको छ । यो वास्तविकता बुझेर पछिल्लो समय राज्यकोषबाट राजनीतिक दललाई आर्थिक झोत जुटाउने बहस सुरु भएको छ । किनभने सर्वसाधारणको समर्थन र सहयोगबिना राजनीतिक दलका विचारधारा, दर्शन वा कार्यक्रम अघि बढ्न सक्दैन । त्यसैले यस्ता कार्यक्रम सञ्चालनका लागि आवश्यक आर्थिक झोत राज्यकोषबाट दलहरूलाई उपलब्ध गराइनु पर्छ भन्ने अवधारणा अगाडि सारिएको हो । राजनीतिक दल सञ्चालन गर्न कतिपय मुलुकमा राज्यकोषबाट आर्थिक अनुदान दिने अभ्यास सुरु भइसकेको छ । प्रजातन्त्रको जननी मानिने बेलायतले पहिलो पटक यस्तो अभ्यास सुरु गरेको हो । केही वर्ष अघिदेखि मात्र प्रजातन्त्रको अभ्यास गरिरहेको गणतन्त्र इन्डोनेसिया अर्को उदाहरणीय मुलुक हो, जहाँ सरकारले राज्यकोषबाट दलहरूलाई आर्थिक अनुदान दिएको छ ।

अन्तर्राष्ट्रिय अभ्यास हेर्दा कतिपय मुलुकले दलका गतिविधि प्रवर्धन गर्न यस्तो अनुदानलाई संवैधानिक रूपमै उल्लेख गरिएको पाइन्छ । अर्जेन्टिनाको संविधानमा राजनीतिक दलको क्रियाकलाप र नेताहरूको प्रशिक्षणका लागि राज्यले आर्थिक सहायता उपलब्ध गराउने उल्लेख छ । दलहरूले आफ्नो कोषको झोत र खर्चको विवरण सार्वजनिक गर्नुपर्ने हुन्छ । कोलम्बियाको संविधानमा दलहरूको राजनीतिक गतिविधि र निर्वाचन अभियान सञ्चालन गर्न राज्यले आर्थिक सहयोग उपलब्ध गराउने उल्लेख छ । उम्मेदवार खडा गर्ने दल, अभियान र नागरिकको महत्वपूर्ण समूहले कानुनले

निर्धारण गरेको मतको प्रतिशतका आधारमा यस्तो सुविधा पाउँछन् ।

राजनीतिक गतिविधि सञ्चालनका लागि आवश्यक पर्ने आर्थिक झोतको व्यवस्था कानुनबमोजिम गठन भएर निर्वाचनमा सहभागी हुने दलहरूलाई एउटा निश्चित मापदण्डका आधारमा राज्यकोषबाट दिने उपलब्ध गराउन सकिन्छ । यसो हुँदा दलको आर्थिक अनुशासन त कायम हुन्छ नै साथै तिनलाई आर्थिक क्रियाकलाप पारदर्शी बनाउन दबाब बढ्ने छ । जसले राजनीतिक दल र तिनका नेताको छवि सुधार्न थोरै भए पनि मद्दत गर्ने अपेक्षा गर्न सकिन्छ । निर्वाचन आयोगले राजनीतिक दलसम्बन्धी ऐनको मसौदामा काम गरिरहेँदा यो विषय समेट्नुपर्ने देखिन्छ । हुन त आयोगले राजनीतिक दल सञ्चालनका लागि राज्यकोषबाट अनुदान उपलब्ध गराउने नयाँ व्यवस्था मसौदामा प्रस्ताव गरिसकेको छ । जसमा भनिएको छ, आयोगमा दर्ता भएका दलमध्ये राष्ट्रिय मान्यताप्राप्त दललाई नेपाल सरकारले निर्वाचन खर्च तथा दल सञ्चालनका लागि आवश्यक पर्ने रकम राज्यकोषबाट अनुदान स्वरूप उपलब्ध गराउन सक्ने छ । मसौदामा यस्तो अनुदान रकमको लेखा परीक्षण महालेखा परीक्षकबाट गर्ने व्यवस्था छ । राज्यकोषबाट कुन कुन दललाई के के आधारमा अनुदान उपलब्ध गराउने र त्यसको खर्च कहाँ कसरी गर्ने भनेर छुट्टै निर्देशिका बनाएर त्यसलाई थप व्यवस्थित बनाउनु पर्छ ।

निर्वाचन प्रक्रियामा दलहरूको सहभागिताले नै कुनै पनि मुलुकको प्रजातान्त्रिक मूल्यमान्यतालाई जोगाइराखेको हुन्छ । आजको दिनमा विश्वका विकसित एवं ठुला भनिने प्रजातान्त्रिक मुलुकले जुन प्रगति हासिल गर्न सफल भएका छन्, त्यसका पछाडि त्यस देशका राजनीतिक दल अनि निर्वाचन पद्धतिप्रति तिनको प्रतिबद्धताले महत्वपूर्ण भूमिका खेलेको पाइन्छ । त्यस कारण राजनीतिक दलसम्बन्धी विद्यमान ऐनमा सुधारको गृहकार्य हुँदै गर्दा यस्ता महत्वपूर्ण पक्षलाई समेटेर अघि बढ्नु सिङ्गो मुलुकको हितका पक्षमा हुने छ ।

सामाजिक न्यायको प्रत्याभूति

आन्दोलनमार्फत नेपालको संविधान २०७२ मा पनि दलित शब्दको प्रयोग धारा २४, ४०, ४२ र धारा २५५ मा प्रयोग गरी दलित हक अधिकार र न्यायको संवैधानिक व्यवस्था गरिएको छ । यसर्थ 'दलित' शब्द नै प्रयोग गरिएको छ ।

दलितलाई मान्छे बन्न देऊ

दलितलाई मान्छे बन्न देऊ, मान्छेको हैसियत देऊ भन्ने गलत भाष्य बनेको छ वास्तवमा मान्छे बन्नुपर्ने दलितलाई दलन गर्नेले, दलितलाई अन्याय र अत्याचारको जाँतोमा पिस्ने र ढिकीमा कुट्नेले हो । दलित मान्छे हुने र बन्ने प्रकृतिप्रदत्त जैविक सबै प्रक्रिया अरूले जस्तै पूरा गरेर आएका सोही प्रक्रियाका उपज हुन् । त्यसैले दलितलाई मान्छे बनाऊ भनिराख्नु आवश्यक छैन । आफू जस्तै मान्छेलाई वञ्चित गर्ने निषेध गर्ने व्यक्ति समूह र समुदाय चाहिँ मान्छेले गर्ने जस्तो व्यवहार गर्न अग्रसर हुनु पर्छ । गैरदलित मान्छे बनेको दिन दलितको पीडा स्वतः कम हुन्छ ।

आफूलाई मान्छे बनाउन दलितले निवेदन दिने र अर्को कुनै अमूक समूहले सदर गर्ने विषयको रूपमा यसलाई बुझ्नु हुँदैन । अतः दलितलाई मान्छे बनाऊ भन्ने भाष्य खारेज गर्दै जुन वैचारिकीले विपक्षीलाई हीनताबोध होस् र आफूलाई आत्मगौरवको अनुभूति होस्, त्यस्तो भाष्यलाई दलित समुदायले प्रयोग गरेर आफ्नो समूहको आत्मबल उच्च बनाएर राख्नु पर्छ । छुत्छुत र जातीय भेदभाव गर्नेलाई मान्छे बन, उन्नत सोच राख, मानवताको ख्याल गर भन्नु एकप्रकारको वैचारिक प्रत्याक्रमण पनि हो ।

आरक्षण र शोध भर्नाको विषय

दलितले आजको गणतान्त्रिक व्यवस्थामा खोजेको हक भनेको विगतदेखि आज पर्यन्त खेपेको सास्ती भोगेको अपमान, लामो समयसम्म इतिहासमा गरिएको उत्पीडन र विभिन्न राजनीतिक परिवर्तनमा गरिएको बलिदानको आफ्नो भागको अंश दाबी हो । राजनीतिक सामाजिक, सांस्कृतिक, धार्मिक र मानवीय रूपमा गडबड गरिएको हिसाब, सच्याएर सामाजिक अडिट अनुसार राज्य र सरकारको व्यवहारको अपेक्षा खोजेको हो । थाती राखिएको सामाजिक, राजनीतिक, सांस्कृतिक धार्मिक तथा मनोवैज्ञानिक हिसाबको बेरजु मिलाउन गर्न आग्रह गरेको हो । अन्याय सहनु पनि न्यायशास्त्रको मर्म र सिद्धान्तविपरीत हो भनेर न्यायको खोज र उत्खनन गर्न चाहेको हो ।

असभ्य समाजले गरेको घोटाला चुत्का गरेर दलितको आत्मसम्मान र स्वाभिमानमा पुर्‍याएको ठेसको बदला निश्चित समयसम्म आरक्षण र अवसर प्रदान गरिरहनु पर्छ । अन्यथा सबैको लागि समान अवसर र मौका भनेर समानता र स्वतन्त्रताको प्रयोग न्यायपूर्ण र विवेकसम्मत बन्न सक्दैन । दलितलाई समानता र स्वतन्त्रता संवैधानिक ग्यारेन्टी हो भनेर दलितलाई र गैरदलितलाई एकै किसिमको व्यवहार गर्नु योग्यचित हुँदैन । प्रत्येकलाई उसको क्षमता र आवश्यकता अनुसारको व्यवहार र अवसर मात्र समतामूलक समाजको परिचायक हो । समानताको अभ्यास र समताको अभ्यास सँगसँगै लैजानु पर्छ, जसले गर्दा झोतसाधन, पहुँच र सिपको समान वितरण हुन सक्छ ।

प्रतिनिधित्वको सवालमा पनि समताको अवधारणा अत्यावश्यक छ । दलितलाई क्षतिपूर्ति राहत र शोधभर्ना दिन कन्जुस्याई

गरियो भने बदला र प्रतिशोधको भावना बाँकी रहन्छ । दलित र गैरदलितका बिच द्वन्द्व बढ्ने, विभाजनको खाडल फराकिलो बन्ने, समाज विखण्डित रहने र उचिनचको दृष्टि कायम रहने सम्भावना ज्यादा रहन्छ । आधुनिक ज्ञान र निर्मितिमा गरिएको वञ्चितीकरणको एकमुष्ट हिसाब र उपचारात्मक विधि हक र शोध भर्ना हो आरक्षण । दलितको सर्वाङ्गीण विकासमा पुगेको क्षति र बाधाको हिसाब फर्क्यौटको रूपमा आरक्षणलाई लिन सकिन्छ । दलितले पाएको आरक्षण विवाद र विरोधको विषय बन्नु अशोभनीय तर्क र विचार हो ।

दलित पहिचानको प्रसङ्ग

दलित बनाइनु गर्वको विषय र पहिचानको विषय होइन तर दलित समुदाय अन्तर्गत रहेका विविध समुदायको पैतृक पेशागत सिप, साधना, कला, श्रम र इतिहास, योगदान विशिष्ट परिचय र देश निर्माण गर्ने श्रमजीवी समुदायको पहिचान हो । दलित समुदायसँग सभ्यता, आविष्कार, निर्माण, कला, साधना, पसिना र अनवरत श्रमको इतिहास स्मरणीय छ । राज्यको मूल प्रवाहीकरण हुन वञ्चित, बहिस्क्रुत, उपेक्षित, भएर बाँचन विवश रहँदा पनि, आफ्नो चौतर्फी प्रगति उन्नति, उपयोग गर्ने नीतिमा अस्पष्टता आदि जस्ता देशको माया गरेर बसेको राष्ट्र भक्तिको नमुना इतिहास छ । देशको विकासको लागि भुइँ तहमा बसेर सबैभन्दा बढी रगत, पसिना, आँसु र मेहनतको खोलो बगाएको समुदाय हो, दलित समुदाय । यसर्थ दलित समुदायसँग शिल्पी हुनुको गर्व बोध छ । गौरवपूर्ण योगदानको यात्रा छ । दलित पहिचान हीनताको विषय होइन ।

खाँचो एकीकृत दलित आन्दोलन

दलित आन्दोलनको खण्डीकरण, दलीयकरण र बहिष्करणले गर्दा एकीकृत तागत बन्न सकिरहेको छैन । सबै तह तप्कका बिच एकता गरेर साझा मोर्चा बनाएर न्यूनतम सहमतिको अवधारणा सहित सहकार्य गर्ने र दलितको विषय र मुद्दालाई जो, जहाँ पार्टीमा रहे पनि नरहे पनि समर्थन गर्ने दलित माथिको ज्यादतीमा बोल्न आफ्ना राजनीतिक पार्टीको इसारा र भाका पर्खनु पर्दैन । संसदा (प्रतिनिधि सभा र राष्ट्रिय सभामा) दलित मुद्दामा कम्तीमा दलित समुदायबाट प्रतिनिधित्व गर्ने सांसदहरू विषयगत एकता प्रदर्शन गर्दै जाने समय जुन दिन र जहिले सिर्जना हुन्छ । मानुस् दलित आन्दोलन आधा सफल भयो ।

आजसम्म जुन तागत र ऊर्जाले दलित आन्दोलन अगाडि बढ्नुपार र संविधानको शतप्रतिशत पालनाका लागि लगाउनु पर्ने र प्राप्त सफलतालाई ग्रहण गर्दै अतिरिक्त प्राप्तिका लागि अगाडि जानुपर्ने हो, त्यो हुन सकिरहेका छैन । त्यसभित्र रहेका अनेक कारण रूढता, सङ्कचन अस्तित्वको अस्वीकार, सोन्दर्य चिन्तनको अभाव, दलित मुक्तिको वैचारिकी, दलित मुक्तिको बहुआयामिकता आदि र दलितले गैरदलितलाई हेर्ने दृष्टिकोण, उपयोग गर्ने नीतिमा अस्पष्टता आदि जस्ता कुराले दलित आन्दोलन मजबुत बन्न सकिरहेको छैन ।

आन्तरिक एकतामा जोड

फुटाउ र राज गर भन्ने सतासीनहरूको रणनीतिक चातुर्य बुझ्न नसक्नु दलित मुक्तिको कमजोरी हो । ब्राह्मणवादले हुलिदिएको उचिनचको जरोले दलित समुदाय आफैँमा पनि आक्रान्त छ र विभाजित छ । भाइ

✧ बाँकी तैसो पृष्ठमा

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

